

Arrest

**nr. 156 612 van 18 november 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in. Op 28 april 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 46 354 van 15 juli 2010.

1.2. Op 25 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 18 juli 2011 ongegrond verklaard.

1.3. Op 26 juli 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 28 september 2010 werd een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 10 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 9 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17 december 2012.

1.6. Op 27 december 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 126 875 van 9 juli 2014.

1.7. Op 15 april 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.8. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van twee jaar. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

In voorkomend geval ALIAS

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.04.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tôt verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*
- *2° een vroegere beslissing tôt verwijdering niet uitgevoerd werd*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2011 en op 23.07.2013

Betrokkene kwam op 16.02.2010 volgens eigen verklaring aan in België en diende vervolgens een asielaanvraag in op 16.02.2010. Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 26.07.2011 en hem betekend op 01.08.2011.

Bovendien diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op 25.06.2010 op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 op basis van medische redenen-gezondheidsproblemen van Rexhepi Alisa. Na grondig onderzoek van de aanvraag, werd deze ongegrond verklaard op 18.07.2011.

De arts van de Dienst Vreemdelingenzaken, verantwoordelijk voor de beoordeling van gezondheidsproblemen suggereert een mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst alwaar de persoon in feite haar medische behandeling kan volgen.

Er bestaat geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. Er is aldaar geen echte bedreiging voor de fysieke integriteit meer.

Bijgevolg is een repatriëring naar land van herkomst mogelijk.

Vervolgens diende betrokkene op 16.08.2011 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980, maar ook deze werd verworpen en bij beslissing van 27.12.2012 onontvankelijk verklaard en werd hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.07.2013.

Na talrijke mislukte pogingen tot het verkrijgen van een verblijf, ofwel als vluchteling ofwel in de hoedanigheid van een humanitaire regularisatie, verbleef betrokkene illegaal in het Rijk. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Ondanks al deze voorgaande feiten, zette betrokkene zijn illegaal verblijf voort en liet hij het niet na strafbare feiten te plegen.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan
- een vroegere beslissing tót verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01.08.2011 en op 23.07.2013

Betrokkene kwam op 16.02.2010 volgens eigen verklaring aan in België en diende vervolgens een asielaanvraag in op 16.02.2010. Deze aanvraag werd afgesloten met een weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 26.07.2011 en hem betekend op 01.08.2011.

Bovendien diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op 25.06.2010 op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 op basis van medische redenen-gezondheidsproblemen van Rexhepi Alisa. Na grondig onderzoek van de aanvraag, werd deze ongegrond verklaard op 18.07.2011.

De arts van de Dienst Vreemdelingenzaken, verantwoordelijk voor de beoordeling van gezondheidsproblemen suggereert een mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst alwaar de persoon in feite haar medische behandeling kan volgen.

Er bestaat geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. Er is aldaar geen echte bedreiging voor de fysieke integriteit meer.

Bijgevolg is een repatriëring naar land van herkomst mogelijk.

Vervolgens diende betrokkene op 16.08.2011 een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980, maar ook deze werd verworpen en bij beslissing van 27.12.2012 onontvankelijk verklaard en werd hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23.07.2013.

Na talrijke mislukte pogingen tot het verkrijgen van een verblijf, ofwel als vluchteling ofwel in de hoedanigheid van een humanitaire regularisatie, verbleef betrokkene illegaal in het Rijk. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan artikel 2, lid 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 62 van de vreemdelingenwet evenals artikel 3, 8 en 13 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is, meer bepaald wat de keuze van de termijn van twee jaar inreisverbod betreft. Daarnaast voert hij aan dat geen rekening werd gehouden met betrekking tot de aanvraag "9bis" omwille van humanitaire redenen die werd ingediend op 16 augustus 2012.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet, noch toont verzoeker concreet, aan dat hij op 16 augustus 2012 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Evenwel blijkt er een aanvraag van 9 augustus 2011 waarin een beslissing werd genomen op 27 december 2012. Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 23 juli 2013 en werd niet aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingbetwistingen. Waar verzoeker aldus aanvoert dat nagelaten werd rekening te houden met een hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, mist het middel aldus feitelijke grondslag.

Met betrekking tot de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM laat verzoeker na iets concreets aan te voeren dat op een schending van deze bepalingen kan wijzen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing kan duidelijk worden opgemaakt dat deze concreet motiveert waarom het inreisverbod werd opgelegd en eveneens zeer uitdrukkelijk de motieven opsomt waarom wordt besloten tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar. Verzoeker betwist nergens deze motieven in concreto, maar voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9bis aanhangig is en onvoldoende wordt gemotiveerd waarom precies de duur van het inreisverbod op twee jaar werd vastgesteld.

Zoals hoger reeds opgemerkt, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoeker op 16 augustus 2012 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend of dat er thans nog een dergelijke aanvraag hangende zou zijn.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de redenen die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht het inreisverbod op twee jaar te bepalen, met name de talrijke mislukte pogingen tot het verkrijgen van een verblijf, het meermaals niet opvolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat hij strafbare feiten pleegde. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd, hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker en geenszins "quasi automatisch" de maximumtermijn heeft opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk is.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt houdt de motivering van de duur van het inreisverbod niet in dat aan de gemachtigde van staatssecretaris moet opgelegd worden om welke redenen hij geen andere duur heeft opgelegd. Hij dient enkel te motiveren waarom hij in casu heeft beslist tot het opleggen van twee jaar inreisverbod. Verzoeker toont niet aan waarom deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn of disproportioneel. Hij laat eveneens na uiteen te zetten met welke elementen vernoemd in de artikelen 74/11 of 74/13 van de vreemdelingenwet werd nagelaten rekening te houden. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT